

Kon ni chi wa (goededag), Japan, het land van de rijzende zon we komen er aan. Eindelijk na een jaar weer echt op reis naar een nieuwe bestemming. Japan bestaat uit 4 grote eilanden, Honshu, Hokkaido, Kyushu en Shikoku en heel veel kleine eilandjes. Het is herfst in Japan wat te zien moet zijn aan de rode kleuren van de Momiji (esdoorns) en de overige Kooyoo (herfstkleuren) van de bomen. We weten dat Japan een moderne maatschappij is maar hoe we de mensen en hun gewoontes zullen ervaren is nog een verrassing we voor wie moeten buigen is ons nog niet duidelijk. In Japan zijn we weer echt vrij hoewel we dit ons pas realiseren als we daar vrij als een vogeltje rondlopen en gaan en staan waar we willen.

TOKIO en NIKKO

De reis er naar toe is pittig. 10 november vliegen we s'nachts naar Amsterdam waar we om ongeveer 6uur aankomen. We moeten daar onze reisbescheiden afhalen bij een bali en s'middags (11-11) vliegen we door naar Tokio waar we de volgende dag (12-11) om half tien landen op Narita luchthaven. Hier onze Japan railpas opgehaald en dan met de trein naar Tokio. Hier moeten we verder met de metro maar onze gare hersenen krijgen dit niet zo goed meer voor elkaar en we dwalen eerst een poos rond voordat we in gaten kregen dat we wel bij de treinen waren maar dat het niet de metrotreinen zijn. Uiteindelijk lukt het ons om met de metro naar het Akasaka district te reizen en na een wandeling bij het hotel aan te komen. Je moet even doorkrijgen hoe het openbaar vervoer werkt maar daarna kun je er alle kanten mee op. In het hotel eerst wat eten en een dutje en dan nog wat met de metro experimenteren richting Ginza district waar heel veel winkels met veel luxe en dure goederen te vinden zijn. Hier zijn ook heel mooie dingen te bewonderen.

Voor vandaag (13-11) hebben we ochtendtoertje door de stad geboekt dat is wel zo handig als je maar een volle dag in de stad bent. We worden opgepikt bij het Akasaka Exel Hotel waar we met de metro "ja alweer" naar toe zijn gereisd. Als eerste rijden we naar de Tokio tower, deze panoramatoren is in 1958 gebouwd en op 333 meter hoogte heb je een mooi uitzicht naar alle kanten van de stad en die is gigantisch. Overal hoogbouw voor woningen, kantoren en winkels. Tussen al deze wolkenkrabbers door zie je hier en daar een tempel met het nodige groen of een parkje. Ook staan er veel meer bomen en struiken in de straten dan we hadden verwacht tussen zoveel beton, staal en glas. De bomen zijn dan vaak wel mooi gesnoeid zodat ze geen onhandelbare obstakels worden in de straten en mini tuintjes. Vervolgens gaan we naar de Meiji shrine, dit religieuze gebouw is opgedragen aan keizer Meiji en keizerin Shoken in 1920. De grootse toegangspoort (Torii) is gebouwd uit hout van 1700 jaar oude cipressen. Het Shichi-go-san feest wordt gevierd en we zien hier 3 jarige jongetjes, 5 jarige meisjes en 7 jarige meisjes en jongens helemaal in traditionele kledij gestoken naar de Shinto-schrijn gaan waar de ouders om gezondheid en voorspoed bidden voor hun kroost. Ze zien er allemaal prachtig uit. We mogen een blik werpen op het Akasaka guesthouse, het koninklijke gastenverblijf en gaan verder naar het keizerlijk paleis waar we een wandeling mogen maken door de Higashi Gyoen, oostelijke tuin. De tour eindigt in het Ginza shopping district waar we lunchen. Na een lekker hapje gaan we de metro weer in op naar de Asakusa Kannon tempel ook wel de Sensoji tempel genoemd. De tempel is in 645 gebouwd en gewijd aan Kannon de boeddhistische god van barmhartigheid. Het gouden beeld van Kannon wordt niet tentoongesteld aan het publiek. De huidige tempel dateert uit 1950. De tempel staat aan het eind van de Nakamise-dori. Een mooie oude straat die vol staat met soevenier, snoep en snack stalletjes. Het was er heel gezellig. Na een bezoek aan de Akihabara de elektrische goederen markt en nog een hapje eten weer terug naar hotel.

Maandag (14-11) zitten we om half 8 al in de taxi die ons naar Asakasa hotel brengt waar we worden opgehaald door een bus die ons naar een verzamelpunt brengt. We waren om 5 uur al wakker onze interne klok is er nog niet helemaal bij. Van hieruit start onze toer naar het Nikko nationale park. We krijgen allemaal een sticker opgeplakt met Nikkotour op. We zoeven in ongeveer 2,5 uur in een luxe touringcar over het super gladde asfalt. Er is geen deukje in te bekennen. Terplaatse kunnen we achter een mooi vlaggetje aan lopen naar de bezienswaardigheden waar onze gids van alles over verteld. Heel Japans allemaal, heel grappig om daar nu eens een onderdeel van te zijn. De Toshogu Schrijn is de belangrijkste bezienswaardigheid van Nikko. Het is het rijk versierde mausoleum van Tokugawa Iyasu, de eerste Shogun van Japan en is rond 1634 door zijn kleinzoon Tokugawa Iemitsu gebouwd. Voor je dit tempel terrein met z'n vele gebouwen kunt betreden moet je door een grote granieten poort (Torii) die geflankeerd wordt door een pagode van vijf verdiepingen. De Toshogu Schrijn is omringd door reusachtige cederbomen. Ook de andere gebouwen zijn het bezichtigen waard. Op een van de gebouwen is ook het beroemde aapjes trio uitgebeeld. Zie geen kwaad, hoor geen kwaad en spreek geen kwaad. Als we al dit moois hebben bezichtigd gaan we verder met de bus naar het Chuzenji meer, een kratermeer dat aan de voet van de berg Nantai ligt. Aan de rand van dit meer staat een restaurant waar we onze Japanse lunch verorberen. Voor we de 48

haarspeldbochten naar beneden nemen werpen we nog even een blik op de 100 meter hoge Kegon waterval. In het dorp Nikko worden we bij het treinstation uitgezet van waar we een taxi nemen naar hotel Hotori-An annex Turtle. We passeren hierbij de Shinkyo brug, de heilige brug over de rivier de Daiya. In 782 werd hier de eerste monnik die zich in Nikko vestigde door twee grote slangen van de ene oever naar de andere oever gedragen.....In het hotel badderen we uitgebreid op z'n Japans in het panoramabad wat gevoed wordt door warm water uit de Nikko-bron en uitzicht heeft op de Daiya rivier. Japans baden houdt in dat je je eerst onder de douche of wat daar voor doorgaat goed wast en goed afspoeld waarna je je kunt laten zakken in een overheerlijk heet bad tot je er uit ziet als een kreeft hierna kun je je weer afspoelen en dat was dan het badgebeuren.

Tegen de morgen (15-11) worden we wakker van trillingen, het glas rammelt in de sponningen en wij liggen te schudden op onze matrassen die op de grond liggen. Een lichte aardbeving en voor ons gevoel duurt het een hele poos maar er is niemand die enige actie onderneemt dus dit zal in hun ogen wel niets voorstellen. Na het ontbijt maken we nog een wandeling door een park langs de rivier waar een grote rij beeldjes langs het pad staan. Dit zijn de Ganman-Ga-Fuchi Abyss, de beelden van Jizo. Hij is een heilige die waakt over de zielen van verdwenen kinderen. Bij toeval komen we uit op een pad dat vol staat met rode Torii's en naar de top van een berg loopt. Hier boven zal wel een heilige plaats geweest zijn, de omtrekken van iets kunnen we nog zien. Hier overheen staat een elektriciteits mast. We lopen via het dorp terug. In het dorp is een botanische tuin waar we door heen lopen. De bomen hier zijn op de altijd groene na al getooid met gele, rode en oranje bladeren. En als de stralen van de zon erop vallen zien ze er helemaal prachtig uit. Tot nu toe is het nog steeds mooi zonnig weer geweest. Na dit bezoek halen we onze rugzakken op en gaan naar het treinstation vanwaar de boemeltrein ons naar Utsunomiya zal brengen. Hier moeten we overstappen op de sneltrein naar Omyia en van daar uit naar Niigata. De treinen in Japan zijn een heerlijkheid. Ze brengen je met grote snelheid van A naar B en zijn stipt op tijd. Het lijkt mij een goed idee dat de N.S. maar eens een bezoek brengt aan Japan en maar eens goed bekijken hoe het hier geregeld is. Zwartrijders hebben hier geen kans. De mentaliteit is hier natuurlijk ook heel anders. De meeste mensen zijn erg vriendelijk en hoffelijk en zo gediciplineerd dat ze ook keurig in de rij achterelkaar staan te wachten. En het maakt niet uit waarvoor of waarop men staat te wachten. Op ieder station is een stationschef die altijd bereid is te helpen en iedereen goededag wenst.

We rijden mee tot Nagaoke. We zoeven langs rijstvelden en velden vol met plastic kassen waar waarschijnlijk de groente wordt verbouwd. Op dit traject rijden we door veel tunnels die in dit bergachtige landschap zijn uitgehakt voor de snelle treinen. Je kunt af en toe net een blik op de buitenwereld werpen voordat je weer in een tunnel verdwijnt. Na 3,5 uur treinen stappen we uit in Nagaoke. Op het station worden we ontvangen door een gigantische koi van stof? die daar in de hal hangt. We zijn in het land van de Japanse Koi aangekomen. In dit deel van het land zijn heel veel koikweekers. We hopen er een paar te kunnen bezoeken. Het is hier in Nagaoke dik bewolkt en het ziet er naar uit dat we nog wel een buitje gaan krijgen. Met de rugzakken op gaan we lopend naar het Grand Nagaoke hotel wat vlak bij het station staat. S'avonds bij Baden Baden gegeten, het schijnt dat alle koifanaten hier eten als ze hier op strooptocht zijn. Het smaakte ons in ieder geval prima.

Nagaoke en Kobe

We hebben wel een heel lange nacht gehad. Het is hier zo heerlijk stil en aardedonker dat we tot 10 s'ochtends hebben geslapen. (16 -11) Als we naar buiten kijken zien we dat de lucht helemaal bewolkt is en het ziet er niet naar uit dat we het vandaag ook droog houden. Toen maar snel aangekleed en op naar het treinstation waar we de trein naar Ojiya nemen. Ondertussen nog een broodje en een kop koffie gekocht wat we onderweg wel kunnen nuttigen. Ojiya en Yamakoshidorp schijnen de plaatsen te zijn om Nishikigoi te zien en te kopen. Vooral dat laatste vinden de Japanners natuurlijk erg leuk en wij ook. Alleen doen we geen aankopen meer zolang we nog in Nigeria wonen. Maar er zwommen zoveel en zoveel mooie grote en heel grote vissen rond dat het wel heel moeilijk was om met niets thuis te komen. Het was voor ons niet mogelijk om naar het Yamakoshi village te gaan omdat het vanwege de aardbeving nog steeds verboden gebied schijnt te zijn. Je komt er alleen maar in als een van de koidealers je ophaalt. En omdat wij niet van plan waren een koi te kopen wilden we hun daar niet apart voor laten opdraven. In Ojiya gaan wij bij verschillende dealers kijken. In deze plaats is ook het koimuseum wat we natuurlijk ook even bekijken en waar we onze susilunch gebruiken al kijkend naar al die mooie jongens en meisjes die daar zwemmen. Je kunt er niet genoeg van krijgen. We gaan met de taxi, want ondertussen komt de regen met bakken naar beneden, naar een koihandelaar die de naam Isa heeft en waar heel mooie showa zwemmen. Deze mensen spreken vijf woorden engels en er wordt even gebeld met wat een Nederlander blijkt te zijn die voor een exportbedrijf werkt. Ondertussen hebben we thee en koffie aangeboden gekregen en via de Nederlander weten ze

nu dat we niets willen kopen maar alleen even langs komen om naar de vissen te kijken. Ze vinden het erg leuk, en laten ons de laatste vissen zien. Alle handelaren zijn ondertussen al geweest maar die meeste Nederlandse handelaren hebben deze kwaliteit niet thuis in de handel zitten.

Ze zijn hier niet gewend dat er zomaar buitenlanders op de stoep staan zonder begeleiding, de Japanners niet maar de exporteurs ook niet. Dit is vooral voor de laatste wel even schrikken. Want als je in staat bent om daar zonder begeleiding te komen, dan kun je ook zonder begeleiding kopen en een exporteur zoeken die jou zonder al die poespas van dienst kan zijn. Ook de taal hoeft geen probleem te zijn er zijn wel tolken beschikbaar. We zijn ook heel wat wijzer geworden wat de prijzen van de dierbare beestjes betreft. Het is nu heel koud en nat in Ojiya en we nemen afscheid van Mr. Isa en z'n familie. Hij heeft een taxi voor ons gebeld zodat we niet door de regen naar het station hoeven te wandelen. We nemen de eerstvolgende trein terug naar Nagaoko. Hier aangekomen zoeken we eerst een Japans restaurantje waar we genieten van een heerlijk stoofpotje. Daarna nog een hete douche en we slapen weer als roosjes.

Omdat we niet naar Yamakoshi village kunnen maken we vandaag (17 -11) een wandeling door de stad en doen we aan windowshoppen. Nagaoko ligt in een dal en wordt omringd door bergen. Af en toe is het helder genoeg om de toppen te zien waar al sneeuw op ligt. Het grootste gedeelte van de dag is het bewolkt en in de middag begint het te regenen. Als we de brug oplopen om de Shinano rivier over te steken zien we een paraplu op straat liggen en maken maar gebruik van deze "gift", er is in de verste verte geen voetganger of fietser te bekennen die hem verloren is. Je ziet hier bijna overal achtergelaten of verloren paraplu's liggen of hangen. Het is gemeen koud. De sneeuw zal niet lang meer op zich laten wachten. De mooie boompjes staan allemaal al ingepakt en takken van de vormbomen zijn zo vastgebonden dat ze niet kunnen breken als ze worden bedekt door de sneeuw. In de winkels zien we mooi porcelein en ander aardewerk. Bijna alles in Japan is van klein formaat, straten, wegen, auto's, bomen en ook huizen en zelfs het eten is altijd klein van stuk maar er is altijd meer dan genoeg. En de meeste dingen zien er heel mooi en verzorgd uit. De Japanner zelf is ook niet zo groot en heeft ook genoeg aan een kleine tafel en kan zonder stoel. Maar wil wel een kussentje om op te zitten. De treinen zijn groot en ook de autosnelwegen zijn ruim opgezet. En ze hebben een berg de Fuji- san die ook heel groot is. Wat ze ook hebben zijn grote aardbevingen maar die kun je missen als kiespijn natuurlijk. Ook al wordt hier dan aardbevingsbestendig gebouwd er is altijd iets wat er niet tegen kan. We zien hier nog dat het wegdek bij de brug nog wat verzakt is en bij de koidealers zaten in sommige bassins grote scheuren en waren niet meer bruikbaar. Vanavond nog maar een keer bij Baden-Baden gegeten, het zit er gezellig en het eten is goed. Je kunt er zowel Japans als "westers" eten bestellen.

De volgende dag (18 -11) staan we om 8 uur op het treinstation waar we om kwart voor negen in de Shinkansen naar Tokio stappen. Het eerste gedeelte bestaat weer uit heel veel tunnels. Zodra we uit de bergen zijn zien we de zon weer terug en zijn de temperaturen aanmerkelijk gestegen. Dat vinden wij wel zo fijn. Daarna zien we veel vormbomen in de tuinen staan. Even voor Tokio staat er een groot wit beeld midden in de bergen. Daar achter heeft de hoogste berg al een muts van sneeuw wat schitterd in de zon. In de trein is alles even netjes ook al zijn de mensen druk bezig met het eten en drinken van hun meegebrachte waren alles wordt keurig weer opgeruimd. Er blijft nog geen kruimeltje achter in de trein. Op de stations staan overal afvalbakken waar iedereen z'n restjes kwijt kan. De Japanners hebben mooi versierde en mooi ingepakte susi's of complete maaltijden bij zich en de onontbeerlijke groene thee. Het is warm te koop in de trein maar de meesten hebben een flesje koude thee bij zich. We zoeven weer supersnel over het spoor en het is nog maar half 11 als we al in Tokio arriveren. Hier hebben we een uur om over te stappen. Na een kop koffie en een broodje te hebben gekocht gaan we op zoek naar het juiste perron. We gaan met de Hikari Shinkansen naar Kobe. Tussen Tokio en Kobe zien we veel rijstvelden en theeplantage's maar de machtige Fuji - San krijgen we niet te zien. Om 16.00 uur zijn we al ingecheckt in het hotel en kunnen we de stad in. Het is hier in ieder geval een stuk warmer. We lopen een stukje en komen uit bij Kobe City Hall waar we op de 24ste verdieping over de stad uit kunnen kijken. Daarna komen we langs het monument ter nagedachtenis van de grote aardbeving in 1995 die toen in Kobe veel heeft verwoest. Onderhand is alles al weer opgebouwd en is er niets meer van terug te vinden. We slenteren nog door de Sannomiya Shopping Avenue waar ik nog een mooie schaal vind voor de Ikebana. Vlakbij het hotel vinden we een piep klein restaurantje waar we ons te goed doen aan diverse kleine hapjes. Heerlijke oesters, carpacia van zalm, stukje kip en de smakelijke susi's.

Vandaag (19-11) lopen we na het uitgebreide ontbijt in Tokyu Inn naar het Merikenpark waar een grote Koishow en wedstrijd wordt gehouden. Er zijn heel veel show vats met heel veel koi's en ook heel veel grote koi's. Daar kunnen we in Nederland alleen maar van dromen. Zoveel mooie zwemmende schoonheden. Meneer Isa Hara kunnen we de hand ook weer schudden en we worden bij de volgende ontmoeting getrakteerd op nootjes. De mensen zijn hier zo aardig. Het jureren gaat beginnen en wij verdwijnen zolang maar van het toneel. We nemen de cityloop bus (een soort van toeristen bus die de stad rondrijd) naar de Sorakuen tuin. Een mooie oude Japanse tuin waar ook een tentoonstelling is van de keizerlijke bloem, de chrysant. De bloem staat er in alle mogelijke vormen en kleuren. Gekweekt als een grote bloem, of spinachtige bloemen of zelfs als bonzai. Het ziet er prachtig uit. Als we uitgekeken zijn gaan we weer met de cityloopbus terug naar het showterrein. Zo zien we ook nog wat van de stad. Op het terrein zitten de winnende vissen al in een apart vat. Op het kaartje wat er bij hangt staat de lengte van de vis, meestal ook leesbaar voor ons en soms kunnen we de naam van de eigenaar lezen maar verder blijft het voor ons onduidelijk. Van de weinige standjes met handel kopen we een t-shirt, sake met koi etiket en een mooie kalender. De grand-champion is een kohaku geworden.

Via Chinatown gaan we terug naar het uitzichtpunt in de City Hall. Hier zitten we al etend te genieten van het uitzicht over de stad. Op de terugweg naar het hotel zien we ook de minder paradijselijke kanten van Japan. Een man slaat z'n vrouw tegen de grond en schopt haar en de zwervers vinden onderdak in een kartonnen doos die tegen de wand van de City Hall gezet is om zo nog enige beschutting te hebben. Dit zijn veel voorkomende problemen in Japan evenals het hoge aantal zelfmoorden. Misschien moeten de Japanners leren nee te zeggen of zich uit te spreken over iets wat ze niet willen in plaats van altijd te buigen en vriendelijkheid zelve te zijn in het openbare leven. Maar dat zal wel gemakkelijker gezegd dan gedaan zijn.

KYOTO

Kwart over negen (20-11) zitten we al in de trein naar Kyoto. Vanaf het station nemen we een taxi naar Yuhara Inn waar we de bagage afgeven en vervolgens de stad in gaan. Het is net 10 uur geweest, vanaf s'middags drie uur kunnen we in onze kamer terecht. We komen via kleine straatjes in de grote hoofdstraat de Karasuma-dori. Aan deze straat vinden we ook de Ikenobo school. Het is zondag dus geen aktie op de school en ook hier zullen ze wel herfstvakantie hebben. We bekijken de Rokkaku-do Tempel waar de priester Ono-no Imoko lang geleden in de kluzenaarshut bij de tempelvijver woonde. De Rokkaku-do tempel is het centrum van Japans oudste ikebana-school, Ikenobo. Ikenobo betekend kluzenaarshut bij de vijver. Deze priester introduceerde de bloemschikkunst in Japan na zijn terugkeer uit China waar hij in het jaar 607 naar toe was gezonden om het boeddhisme te bestuderen. Hij ontwikkelde onder z'n monniksnaam Sen-mu deze manier van bloemschikken verder in z'n hutje bij de tempelvijver en kreeg vele volgelingen.

Hierna vervolgen we onze weg naar het Nijo Kasteel. Het kasteel werd in 1603 gebouwd om de officiële residentie te worden van de eerste Tokugawa Shogun Ieyasu. In 1867 werd het aan de keizerlijke familie overgedaan die op hun beurt het in 1939 terug gaven aan de stad en het kasteel openstelde voor het publiek. In het Ninomaru paleis zijn vanaf de ingang tot de Ohiroma San-no-ma kamer vloeren zo gelegd dat ze bij elke stap piepen als een nachtegaal waardoor niemand ongemerkt binnen kon komen. Op de wanden van de kamers zijn prachtige schilderijen aangebracht. Ook zijn er enkele mooie tuinen te bewonderen. In een van die tuinen zitten we op de trap de meegebrachte susi's te eten waarbij we royaal uitzicht hebben op de bomen en planten om ons heen. Het is dan wel weer eens tijd voor een metro-ritje en we nemen de Tozai Subway line naar de Teramachi Shopping Arcade. Het is hier heerlijk slenteren en rondkijken bij al die kleine winkeltjes waar ook weer heel veel van hetzelfde wordt verkocht. Alle steden hebben toch wel iets wat de andere stad niet heeft. In Tokio zagen we b.v veel kerstkaarten die we hier helemaal niet tegenkomen en zo heeft iedere stad wel wat. Dus als je iets ziet wat je wilt kopen ook gelijk doen de volgende stad heeft het misschien wel niet. We eten aan het einde van de dag in het station bij een van de vele restaurantjes. Heerlijk.....

In de Yuhara Inn worden we verwelkomt met thee en na de thee kunnen we gelijk doorstomen naar het bad. Maar we hebben nog geen tijd om te relaxen. We gaan naar de Kiyomizu tempel die in deze tijd van het jaar prachtig verlicht is vanwege de mooie herfstkleuren. Het is een drukte van belang al ver voor de tempel wandelen we temidden tussen de Japanners in een lange rij richting tempel. Dit is al weer een belevenis opzich. Er gaat een stroom naar de tempel maar net zo'n stroom komt uit de tempel. Er lijkt geen einde aan te komen en daar ergens

tussen in wandelen wij witten waar er gelukkig niet zo veel van zijn. Na een stevige wandeling de berg op komen we aan bij de tempel van waar we mooi uitzicht hebben over de stad. Nog een rondje door het park en dan maar weer terug naar Yuhara Inn.

Vandaag (21-11) gaan we naar de grote markt bij de Toji-tempel. In het station drinken we eerst een kop koffie voordat we het laatste stukje lopen. De tempel is toch verder weg dan we denken en onze spieren protesteren behoorlijk. Het is heel gezellig op de markt en er is van alles te koop maar weer erg weinig ikebana schalen of als ze er al zijn afgrijselijk duur. Wel staan buiten het terrein prachtige vormbomen te koop. Je kunt wel een container vullen met al die mooie dingen. Misschien een idee als we nog eens naar Japan gaan. We lopen terug naar het station waar we een noedelsoepje nuttigen om daarna op de bus te stappen richting Ginkakiji-tempel ook wel zilveren tempel genoemd. Ook hier is het druk, bij alle tempels zijn eenrichting routes uitgezet anders zou het een chaos zijn geworden. In 1482 is door Shogun Ashikaga Yoshimasa villa Higashiyama (Zilveren Paviljoen) gebouwd waar hij zijn oude dag door wilde brengen. Het zilveren dak is nooit verwezenlijkt. Later werd dit een Zen-tempel. Er is een mooie stentuin waarin de berg Fuji die uit fijne kiezelstenen bestaat centraal staat.

Na de zilveren paviljoen gaan we nu ook de gouden paviljoen bekijken de Kinkakuji . Deze tempel werd ook als villa voor de oude dag gebouwd ditmaal door Shogun Ashikaga Yoshimitsu in 1397. Na de dood van de Shogun werd dit ook een zen-tempel, Rokuon-ji tempel. In 1955 is de tempel herbouwd nadat een boze monnik in 1950 de originele tempel in brand heeft gestoken. Hij was het niet eens met de Shoguns levensstijl die destijds in overvloed en weelde leefde en de burgers aan hun lot, armoede overliet. Voor de tempel ligt de vijver die de naam Kyoko-chi draagt, spiegelvijver. We zijn nog maar net op tijd de zon schijnt met z'n laatste stralen over de met bladgoud bedekte delen van de tempel. Het ziet er weer prachtig uit. In het Gion-distrikt kunnen we niet slagen wat het eten betreft en we gaan weer naar het station waar eten in overvloed is en we eten in het Esatangebouw waar we een compleet menu bestellen. Thuis gekomen kunnen we gelijk door gaan met het onvermijdelijke badritueel. Ditmaal komen we als kreeften uit het hete bad.

Ook vandaag (22-11) is het nog een tempeldag. Met de bus naar de Kodai-ji tempel die gebouwd is in 1605, de landschaps-tuin is ontworpen door de beroemde architect Kōbōri Enshū. Het theehuis is ontworpen door de meester van de theeceremonie Sen-no-Rikyū. Van hieraf gaan we verder lopend richting het Maruyama park. Al wandelend door een straatje komen we langs wandelende reclame voor Nescafe koffie, we worden uitgenodigd om in de tuin nescafe te proberen. De lichtblauwe milde smaak of de donkerblauwe sterkere smaak. Het kopje koffie smaakte prima we kunnen weer verder. Door het park en net als we het park uit zijn zien we een mooi tuintje met vijvertje en koi-karpers. Dit blijkt een theehuis te zijn, nu dan ook nog maar een kopje thee met een Japanse lekkernij. Dit lijkt wel op z'n gel puddinkje gemaakt van dikke groene thee bestoven met..... ik ben er niet achter gekomen. De koi-karpers hadden niet veel ruimte om te zwemmen en het tuintje was wel erg druk voor Japanse begrippen. Maar wel mooi hoor. Nog maar een stukje wandelen en als we de Japanse Mac-ce Donalds tegenkomen proberen we de Teriyaki burger, ook wel lekker na al die rijst en susi's. Op naar de Nanzenji tempel gelijk met drommen Japanners. Ook deze tempel en z'n prachtige tuinen zijn een tophit bij de plaatselijke bevolking. Het paviljoen werd in 1291 een Zen-tempel na de dood van Keizer Kameyama. We vervolgen onze weg naar Tetsugaku-no-Michi, het Philosophers Path hier lopen we al mijmerend over hoe mooi het hier zal zijn als al die kersenbomen bloeien en we genieten nu van de rode esdoorns en geel gekleurde ginkobomen. Het filosoferen laten we aan de anderen over. We zijn zo al moe genoeg. Aan het eind van het pad pakken we een taxi in plaats van de bus naar de mooie en beroemde Zen-tuin van de Ryoanji-tempel. In de kare-sansui (droge landschapstuin) zijn 15 rotsen en witte gravel gebruikt. Het enige groen is het mos wat hier en daar rond de rotsen groeit. Wel heel apart..... De tempel is van de Rinzaï school voor Zen en opgericht in 1450. Het is al weer de hoogste tijd voor enige maagvulling en we stappen weer op de bus. Een restaurantje gezocht en in de etalage een mooi menu uitgezocht en ook deze keer eten we weer heerlijk ook al kunnen we niet atijd vertellen wat we eten.

In het Esatangebouw zit ook het toeristenbureau en daar gaan we vandaag (23 -11) eerst naar toe. Hier kunnen we even E-mail lezen en sturen en als het meezit hebben ze ook een adres van koidealers in de stad. Als we klaar zijn gaan we met een boemeltreintje naar Nara. Deze stad was in het jaar 710 de hoofdstad van Japan voor 74 jaar. In deze periode is ook de Japanse kunst ontstaan. We lopen maar met de massa mee naar de tempels en het park. Eerst door de winkelstraat, dan langs de Kofukuji-tempel met de pagode van vijf verdiepingen (de tweede hoogste van Japan) gebouwd in het jaar 710. Dan volgt een wandeling door het Nara park waar ongeveer 1000 herten moeten leven die werden in die tijd als boodschappers van God gezien. Langs de Yakushi-tempel, die in 747 gebouwd werd in opdracht van keizerin Komyō. De voornaamste hal stamt uit de 8ste eeuw. Hier staat ook de

genezende boeddha Yakushi Nyorai met 12 helpers, deze waren eens met bladgoud bedekt maar staan er nu zwartgeblakerd bij. Het is hier lekker rustig deze tempel wordt niet door de Japanners bezocht. De volgende tempel die we op onze wandeling tegenkomen is de Kasuga Taisha Schrijn. Deze Shinto tempel werd gebouwd in 768 maar vanaf 1863 wordt de tempel elke twintig jaar afgebroken en opnieuw opgericht volgens het Shinti-principe van de reinheid. De tempel staat op vermiljoenrode zuilen en is versierd met ongeveer 3000 lantaarns en staat midden in het bos. Prachtig. Nu is dan de allerlaatste tempel van vandaag aan de beurt de Todai-ji tempel. In de Daibutsu-den hal waar de grote Boeddha in staat is het grootste houten gebouw in de wereld. Wat er nu staat is herbouwd in 1709 en is nog tweederde van de originele hal. De grote Daibutsu (grote Boeddha) bestaat uit 437 ton brons en bekleed met 130 kilo goud en is 16 meter hoog. Via de winkelstraat lopen we terug naar het station. We nemen nog een kom noedelsoep voordat we weer met de boemel terug gaan naar Kyoto. Het was weer een prachtige dag ook wat het weer betreft tot nu toe elke dag zonnig en aardige temperaturen. Nog wat eten en even relaxen in het hete bad en dan rollen we weer op onze matrasjes op de vloer.

We gaan op zoek naar de koi-shop Kawaraga ergens in de wijk achter het treinstation (24-11). Bij de Amerikaanse koffieshopketen Starburst drinken we eerst nog een kop koffie. Na drie kwartier lopen en hier en daar eens vragen komen we bij de winkel. Er zwemmen niet zo veel vissen maar wel mooie b.v. een 4 jaar oude Kohaku ginrin van Sakai H 200.000 yen, een 4 jaar oude Showa van Dainitsi 400.000 yen en mooie Sanke's van Matsunoshki, we willen een paar stenen kohaku's kopen maar helaas die waren niet te koop, maar we kregen ze kado. Nadat er over en weer uitgebreid bedankt wordt voor alles gaan we met de metro naar het Keizerlijk Paleis waar we bij de keizerlijke huishouding ons aan moeten melden voor zowel de bezichtiging van het Keizerlijk Paleis met omringende tuinen als de Sento tuin met Kyoto Omiya paleis. Het is lunchtijd dus niemand aanwezig. We gaan zelf op zoek naar een bankje in de tuin waar we onze meegebrachte susi lunch kunnen eten tussen de prachtig gekleurde bomen. Daarna melden we ons aan en kunnen gelijk aanschuiven in de groep voor de rondleiding van half twee. Eerst de Sentotuin met paleis. Van het paleis krijgen we alleen de buitenkant te zien maar het gaat ons vooral om de prachtige tuin met twee door een kanaal verbonden vijvers. De tuinen zijn in 1630 door Kobori Enshu aangelegd en het is een plaatje..... Het Omiya Paleis wordt nog door de keizerlijke familie gebruikt als ze een bezoek brengen aan Kyoto, ook staatshoofden en onze koningin kunnen daar logeren. Na de bezichtiging gaan we naar het Nishijin Textiel Centrum. Hier kun je zien hoe ze voornamelijk zijde verwerken in Kimono's, tassen, dassen en sjaaltjes. Er is een demonstratie weven en een kimonoshow. Er is een klein museumpje bij met wat oude stoffen en werktuigen. Dan weer in de bus naar het Giondistrict waar we nog wat winkelen want ja morgen is het al de laatste dag van dit feestelijke gebeuren. Het is ons nog wat te vroeg om te gaan eten dus stappen we maar weer in de bus richting station. s'Avonds duren de busritten al snel een uur er is hier toch ook een heuse avondspits en filevorming in de binnenstad. Vanavond al vast de rugzakken voor zover mogelijk weer klaarmaken, we hebben er nog een kleine bagagetrolley bij gekocht anders kunnen we onze soeveniers niet meenemen.

En dan is het onze laatste dag in JAPAN. (25-11) We zijn om kwart over acht al onderweg naar het Keizerlijk Paleis wat we vanmorgen nog willen bezichtigen. We gaan met de metro want we willen toch 1 x voelen hoe het is om "pact like susi's" in een metro te zitten. Het viel wel mee vandaag, veel mensen hebben waarschijnlijk vakantie. Na een kopje koffie gaan we ons weer aanmelden bij de keizerlijke huishouding en om 10 uur kunnen we mee met de engelstalige rondleiding. De gebouwen zijn mooi maar er staat niet veel meer in. Op sommige muren zitten nog een schildering en op de vloeren liggen de tatami matten. Het is herbouwd in 1855 en de kroningen van keizer(in) en andere staatsceremonies worden hier nog gehouden. Tuin met vijver is weer een pracht. Van hieruit lopen we nog een keer naar de Ikenobo-school. We krijgen nu wel iemand te spreken, er zijn geen tentoonstellingen meer maar de winkel is wel open. Dus gaan we daar een kijkje nemen. Er zijn in ieder geval wel een paar boekjes en kalenders die meekunnen. De bronzen vazen zijn ook mooi maar daar wil ik niet zoveel geld aan besteden. Met onze spullen mooi ingepakt verlaten we de school en gaan nog even bij de tempel langs. Vervolgens gaan we naar het Kyoto handicraft center om te kijken of daar nog iets van onze gading is. Er zijn heel veel mooie dingen te zien en te koop. We lopen langs de Kamo rivier terug. Hier zien we ook weer de zwervers die onder de bruggen een onderkomen hebben gecreëerd van resten hout en blauw zeil. Ze zien er meestal wel schoon en redelijk gekleed uit. Ze hebben bijna allemaal een fiets. Hiermee halen ze lege blikjes en flessen en ander afval op en kunnen dan van het "statiegeld" net in hun eten voorzien. Moe van het wandelen nemen we voor het laatste stukje de bus naar het station. Hier ook nog even in diverse winkeltjes gekeken en een plaats gereserveerd voor een luxe dinner-buffet, de laatste lekkere maaltijd in Japan. En het was boven verwachting, zo goed.

Als we terug komen bij Yuhara Inn heeft de busschuttdienst nog niet gebeld. Ze moesten ons vertellen hoe laat

Azië

Gemaakt op vrijdag 18 februari 2011 21:29

Hits: 1538

---

ze ons morgenochtend ophalen voor de rit naar het vliegveld. Als we bellen blijkt dat we niet geregistreerd staan. Maar we hebben wel een coupon dus moesten ze wel iets regelen. Na een uur heen en weer bellen is het voor elkaar en worden we morgen om 5.55 uur opgehaald. Onze laatste aankopen nog in de tas gedaan, nog een laatste keer in een gloeiend heet bad zitten en dan nog 1 nachtje op de grondmatrasjes slapen.

Het is half 6 (26-11) als de wekker gaat en we ons snel wassen en aankleden, nog een yoghurtje naar binnen gewerkt en de laatste spullen in de rugzak gepropt. We nemen afscheid van Mama-san Yuhara en haar zoon en dan in de taxi naar het vliegveld. We gaan eerst naar een verzamelpunt van waaruit we verder gaan in busjes. Het is 8 uur als we op het Kansai International Airport staan. Hier maken we onze laatste Yen's op en wachten tot we kunnen vertrekken. Het wordt weer een lange zit, 11 uren om precies te zijn. De volgende dag (27-11) arriveren we om even voor drie uur in de middag op Schiphol, tegen een van de stewardessen konden we tot morgen zeggen dan zou ze op de vlucht naar Lagos werken. Onze huurauto staat al klaar bij de uitgang en we toeren rustig voor 1 nachtje naar Suwald.

Nu ik uitgeschreven ben wil ik wel weer terug naar Japan. Het is daar zo schoon, zo rustig ook wel in de toch drukke steden, zoveel vriendelijkheid en ook zo eerlijk dat je er nog rustig met de tas wagenwijd open rond kan lopen. Ook s'avonds kan je er rustig rondlopen en wordt je niet voor een stuiver of een verkeerd woord in elkaar gemept zoals het in Nederland steeds vaker voorkomt. Japan heeft natuurlijk ook z'n minder goede kanten maar daar schijnt men nu aan te werken. Er wordt vaker opvang en hulp geregeld voor de zwervers. Er schijnen ook opvanghuizen te zijn voor vrouwen die te maken hebben met huiselijk geweld. Maar overwegend is het een heerlijk, rustig, en veilig land.